

Sygn. akt VII U 1297/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: referent stażysta Magdalena Szczygiel

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania D. G.

od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 maja 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1297/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu D. G. prawa do renty socjalnej powołując się na to, że komisja lekarska pozwanego orzeczeniem z 26 maja 2015 r. uznała, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy (k. 5 akt rentowych)

Odwołanie z dnia 18 czerwca 2015 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony D. G. wskazując na zły stan jego zdrowia tj. brak kontroli nad emocjami, poczucie lęku, napięcie, zaburzenia snu, brak kontaktu z otoczeniem, stany depresyjne, szykanowanie domowników, próby samobójcze. (k. 2 akt sprawy).

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi z dnia 14 stycznia 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację podaną w zaskarżonej decyzji (k. 3 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony D. G., urodzony w dniu (...), w dniu 15 kwietnia 2015 r. złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o rentę socjalną.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek o rentę socjalną z dnia 15 kwietnia 2015 r. – k. 1-3 akt rentowych

Ubezpieczony studiuje zaocznie grafikę komputerową na studiach dziennych prywatnych, nie pracuje. U ubezpieczonego stwierdza się naruszenie sprawności organizmu w zakresie stanu psychicznego, co potwierdza dostępna dokumentacja medyczna i ocena kliniczna .

Lekarz orzecznik pozwanego w opinii lekarskiej z dnia 06 maja 2015 r. dokonał u ubezpieczonego rozpoznania zaburzeń osobowości mieszanych, schizofrenię dziecięcą w wywiadzie. Orzeczeniem z tej samej daty stwierdził on, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: opinia lekarza orzecznika pozwanego z dnia 06 maja 2015 r. – k. 15 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika pozwanego z dnia 06 maja 2015 r. – k. 15 akt rentowych

Ubezpieczony wniósł sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika. Komisja lekarska pozwanego w opinii z dnia 26 maja 2016 r. dokonała u badanego rozpoznania; zaburzeń osobowości mieszanych, schizofrenii dziecięcej w wywiadzie, zespół jelita drażliwego w wywiadzie, alergii wziewnej sezonowej. Orzeczeniem z tej samej daty komisja lekarska pozwanego stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: sprzeciw ubezpieczonego – k. 16 dokumentacji lekarskiej, , orzeczenie komisji lekarskiej pozwanego z dnia 26 maja 2015 r. – k. 22 akt rentowych

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 29 maja 2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu D. G. prawa do renty socjalnej powołując się na to, że jego komisja lekarska orzeczeniem z dnia 26 maja 2015r. uznała, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty socjalnej z dnia 29 maja 2015 r. – k. 09 akt rentowych

Celem ustalenia, czy stan zdrowia strony czyni ją całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: a. przed ukończeniem 18 roku życia, b. w trakcie nauki w szkole lub do momentu jej ukończenia - przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy ustalić: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne, datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy – konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy na mocy art. 279, 284, 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychiatry i psychologa.

dowód: postanowienie Sądu z dnia 10 września 2015 r. – k. 14 akt sprawy

Powołani w sprawie biegli sądowi dokonali u ubezpieczonego D. G. rozpoznania następujących schorzeń:

1. Zaburzenia osobowości mieszane F 61,
2. Schizofrenie dziecięcą w wywiadzie F20,

Biegła sądowa psycholog, po zapoznaniu się z dostarczoną dokumentacją medyczną, dokonaniu badania przedmiotowego, stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu stwierdzonych schorzeń. Biegła wskazała, iż poziom rozwoju umysłowego w-cy jest na poziomie przeciętnym. Występują u niego umiarkowane obniżone funkcje poznawcze głównie w zakresie uwagi, pamięci werbalnej i wzrokowej, proces uczenia się i przyswajania nowych informacji jest nieharmonijny. Stan psychiczny wnioskodawcy tylko częściowo ogranicza możliwość wykonywania pracy, natomiast nie powoduje całkowitej utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy uwzględniającej specyfikę jego zaburzeń. Zdaniem biegłej praca dla wnioskodawcy jest czynnikiem rozwijającym i motywującym do podejmowania wysiłku, zdobywania większej samodzielności życiowej, nowych doświadczeń, przewycięzania trudności. Wskazana jest intensywna terapia psychologiczna i aktywizacja zawodowa.

Biegła psychiatra podniosła, iż dane z dokumentacji medycznej nie wskazują na istnienie ewidentnych osiowych objawów procesu schizofrenicznego, jak i objawów wytwórczych. Po zapoznaniu się z wynikami badania sadowo-psychologicznego stwierdziła, iż badanie to nie wykazało zaburzeń psychotycznych w sensie omamów, urojeń, pełnoobjawowej depresji, czy ewidentnych cech rozpadu struktury osobowości. Poziom intelektualny i funkcje poznawcze wnioskodawcy są w normie, a stwierdza się u ubezpieczonego osobowość zaburzoną w sferze emocjonalno-popędowej. Biegła stwierdziła iż wnioskodawca ze względu na rodzaj rozpoznawanych zaburzeń jak i ich stopień nasilenia, nie jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia.

dowód: opinia biegłej sądowej psycholog k./25-27 a.s.,

opinia biegłego psychiatry k.36-38 a.s.

Pozwany organ rentowy ani też ubezpieczony w terminie określonym przez Sąd nie zgłosili zastrzeżeń ani zarzutów do opinii biegłych sądowych powołanych w sprawie.

okoliczność bezsporna

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych powołanych w sprawie zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni je podzielił. Opinie te zostały wydane po analizie przedłożonej przez ubezpieczonego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego D. G. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), dalej: ustawa rentowa, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie do treści art. 5 powołanej ustawy rentowej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje obecnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie

określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy zaś jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W niniejszej sprawie sporna między stronami była właśnie ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności do zatrudnienia.

Sąd zważył, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w pełni zasługuje na wiarę, dokumenty zawarte w aktach rentowych ubezpieczonego oraz dokumentacji lekarskiej nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości, rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by odmówić im wiary.

Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia przyjął złożone w sprawie opinie biegłych sądowych. Są one rzeczowe i konkretne, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Sąd w pełni je podzielił. Zważyć należy, że zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach rentowych oraz dokumentacji lekarskiej i aktach sprawy.

Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia z zakresu psychologii oraz psychiatrii, jak również ich wpływ na zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych. Stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Podkreślenia wymaga, iż podstawę rozstrzygnięcia w sprawie stanowiły wszystkie (dwie) złożone w sprawie opinie biegłych sądowych. Wnioski z tychże powyższych opinii są zbieżne i jednakowe, mianowicie każdy z biegłych stwierdził brak podstaw dla uznania ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy z punktu widzenia dolegliwości psychiatrycznych – tj. takich, na które powoływał się ubezpieczony w treści odwołania (k. 2 akt sprawy). Sąd przyjął przedstawione opinie biegłych sądowych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie są one miarodajne, wnioski w niej wysnute logiczne i właściwe, przy tym zbieżne, a uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonujące. iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy z powodów neurologicznych.

Biegła sądowa psycholog wskazała wręcz, iż wskazana jest aktywizacja zawodowa wnioskodawcy. Jej zdaniem praca dla wnioskodawcy jest czynnikiem rozwijającym i motywującym do podejmowania wysiłku i zdobywania większej samodzielności życiowej, nowych doświadczeń, przezwyciężania trudności.

Mając na uwadze całokształt dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, przedstawiony przez ubezpieczonego opis i zakres schorzeń, a także zalecenie biegłej sądowej psychologa – Sąd wziął pod uwagę, iż zgodnie z opinią biegłego tej specjalności ubezpieczony wymaga aktywizacji zawodowej.

Zdaniem biegłych sądowych sporządzających opinie sądowo-lekarskie w sprawie ubezpieczony nie spełnia kryteriów umożliwiających orzeczenie w stosunku do niego całkowitej niezdolności do pracy

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się z tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Stwierdzić należy, iż opinie te zostały wydane przez biegłych o specjalnościach adekwatnych do schorzenia wskazanego przez ubezpieczonego, będących jednocześnie uznanymi i cenionymi specjalistami w reprezentowanych przez siebie dyscyplinach medycznych o dużym doświadczeniu zawodowym, także klinicyzycznym i długoletniej praktyce w charakterze biegłych sądowych. Nadto, opinie te zostały wydane po wnikliwym, wszechstronnym badaniu, rozważeniu dokumentacji medycznej z przebiegu dotychczasowego leczenia i odebraniu wywiadu medycznego. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzeczowy i kompetentny, a nadto zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski i twierdzenia – dodatkowo zbieżne ze sobą. Opinie te również zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych.

Należy zauważyć, że zarówno ubezpieczony, jak i pozwany organ rentowy nie wnieśli skutecznie zastrzeżeń do doręczonych im opinii biegłych sądowych. W orzecznictwie zaś przyjmuje się pogląd, że strona, która zamierza skutecznie podważyć opinie biegłych winna przedstawić rzeczowe argumenty znajdujące potwierdzenie w wynikach badań. Takich rzeczowych argumentów żadna ze stron niniejszego postępowania nie przedstawiła. Ubezpieczony ograniczył swoją aktywność w postępowaniu przed Sądem do wniesienia odwołania od zaskarżonej .

Wskazać należy zatem, iż ubezpieczony D. G. nie wykazał prawdziwość swego twierdzenia, mianowicie że jego stan zdrowia powoduje całkowitą niezdolność do pracy.

Podkreślić należy, że aby spełnić przesłanki do nabycia prawa do renty socjalnej koniecznym jest aby występująca u osoby ubiegającej się o świadczenie niezdolność występowała w stopniu całkowitym – co jednoznacznie zostało zanegowane przez biegłych sądowych psychologa i psychiatrę.

Nie budziło wątpliwości, że ubezpieczony cierpi na określone schorzenia, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może powodować niezdolność do pracy. Należy wskazać przy tym, iż subiektywna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego, że jest całkowicie niezdolny do pracy, nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłych sądowych – wysokiej klasy specjalistów, którzy w przekonujący sposób uzasadnili swoje stanowisko (wyrok SN z dnia 22.01.1998r., II UKN 466/97, OSNAP 1999/1/25).

Reasumując należy stwierdzić, że ubezpieczony D. G. nie spełnia przesłanki koniecznej dla przyznania renty socjalnej, wynikającej z art. 4 ust. 1 ustawy rentowej, ponieważ nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe, uznając, że odwołanie ubezpieczonego D. G. od decyzji pozwanego organu rentowego w przedmiocie odmowy przyznania renty socjalnej z dnia 29 maja 2015 r. nie zasługuje na uwzględnienie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak sentencji wyroku, oddalając odwołanie ubezpieczonego.

SSO Bożenna Zalewska